

Mikola Emese

BARÁTOK

Eljöttél, de csak egy botot hoztál magaddal, és azzal piszkáltál fintorogva, mint egy döglött tetemet. A laptopodban kinyitottál egy Excel-táblázatot, és miután minden kategóriában kiválasztottad a rám vonatkozót, csak annyit mondtál: kísérv ki az állomásra.

Elterveztük, de elhalasztottuk. Újraterveztük, de neked végül mégsem alkalmas. Újra elterveztük, de valahogy nem te vagy a hibás, mert fáradt vagy. Majd máskor, amikor – már előre tudom –, fáradt leszel. Kérlek, többet ne indulj el felém.

Egymásnak feszült két mondat. Lelepleződünk. Te a rosszak oldalán állsz. Én a rossz oldalon állok. Egymással szemben. Emberi mértékkel nézve kibékíthetetlenül. Valójában mindig is tudtuk. Mindig is, csak kellett egy külső bizonyíték.

Egyedül folytattad tovább kettőnk történetét. Nekem nem szóltál róla. Összezavartad a szerepemet, miután már nem lehetett tovább folytatni, megharagudtál. Mikor összefutottunk az utcán, akkor derült ki, hogy ez az új helyzet.

Rég ismerjük egymást, de egy délután bemutattad magad. Rólad szólt minden: rólad, aki minden szempontból tökéletes, hosszasan és szájbarágósan, minden szempontból kifogásolhatatlan. Folyton beszélsz, hogy senki ne szólalhasson meg körülötted. Nem kell félned.

Nem kell tőlem félnetek. Amíg süllyedni akartok, hátralépek.

II.

Megérkeztem: nem sietek, nem vagyok útban,

Nem zavarok, és nem zavarnak,

Szeretek és vagyok, szeretünk és vagyunk.

Csendben beszélgetünk, és néha hangosan felkacagunk.

Nincs rajta a Google-térképen az a Háromszög, ahol eltűnik a rossz, Csak a radarok mérhetnék be, merre levítálunk.

Mindenki máshogy hívná, de mi nem is kell megneveznünk.